PRAVÉ JÁ

Neděle 20. srpna

Večer

Sotva otevřu dveře, dýchne na mě kouzlo. Je to jeden z těch jedinečných letních podvečerů, kdy vane středomořský vítr, ve vzduchu visí těžká vůně flox a husté mraky zvěstující bouřku se téměř plouží po zemi. Je krásně a já vím, že je to poslední teplý den v roce, poslední pěkný den.

Rozhodnu se v mžiku. Potřebuju dobít energii, bez ní stejně už z hlavy nevymáčknu žádnou inteligentní myšlenku. Chvilka postačí, dvacet třicet minut na čerstvém vzduchu, uvolnit se, osvobodit se, vykřesat ze zmožené mysli jiskru nápadu.

Usedám na bytelný kámen uprostřed rozkvetlé skalky. Napřed jen vdechuju omamné vůně všeho, co se touhle roční dobou probudilo ze sna. Mamka se může pochlubit celou plejádou letniček, všechno má navíc precisně okopané, otrhané, odplevelené…

Mně zahradničení nic neříká! Ani pod hrozbou smrti bych se nepatlala rukama v hlíně. Ani maminčin smysl pro dokonalý pořádek jsem nezdědila, ale prý mám básnické střevo.

Beru do rukou bloček a užuž pouštím uzdu své fantazii (ono totiž v reklamce je to fajn, ale skutečná poezie je otázkou právě takových drobných chvilek, jako je tahle), jenže v tom se otevřou dveře a celou tvůrčí atmosféru rozbíjí zdlouhavá historka jakéhosi kohosi, který kdysi udělal cosi a blablabla. Mně je to ksakru, mami, úplně jedno…Usměju se, přitom tisknu zuby vztekem a prohlašuju, že se jdu projít.

Od chvíle, kdy nám vykradli dílnu, trpí naši paranoiou, a tak stále zamykáme. Naštěstí mám pro takové případy na zahradě schovaný klíč. Šikulka.

Běžím ulicí vzhůru, po chvilce zatáčím do Malé aleje a užuž cítím úlevu. Stále jsem však v ohrožení styku s veřejností: s majiteli okolních novostaveb, pejskaři a s pracanty mířícími od vlaku.

S očima upřenýma na kamenitou zem míjím pár žen s kočárky a dvěma malými chlapci, kteří se neochotně šourají za nimi. Známe se už ze základky. Pohlédnou na mě a pozdraví. Musím obojí opětovat.

Míjím také muže v černých teplácích. Vypadá zmoženě, jeho pohled je skelný, kulhá. Bezdomovec? Stejně jako ti dva důchodci, co věčně vysedávají v altánku před krámem? Na jednu stranu by se k nim hodil – tvořili by pěkný zhýralý trojlístek, jeho mládí a nižší stupeň zanedbanosti mě ale matou. A proč chodí tak svobodně mezi vesnicemi, někdy zas postává na zastávce, jindy jakoby měl namířeno do lesa? Záhadný fantom mně nahání strach, raději zrychluji krok.

Konečně se ocitám ve Velké aleji, pěšině lemované vysokými duby, o jejichž osudech se bude brzy rozhodovat v radě, jelikož stojí v cestě plánované příjezdové komunikaci. Takový strom

už přece má duši, sténá, když vane vítr, pláče spolu s deštěm, je úkrytem…když jej kácíme, dozajista vraždíme. Zato kdybych z mapy světa zmizela já? Pětatřicetiletá, bezdětná, rozvedená, žiju u rodičů, střídám jednu práci za druhou…K čemu jsou velké sny někomu se špatnou morálkou? „Už zase?! Přestaň!“ plísním se.

Chci pokračovat, jenže v dálce zbystřím žlutý dres. Ale ne, Denis, můj bývalý. Já si chtěla hlavu pročistit a ne si drásat nervy. Scházím proto do kukuřičného pole. Za sebou slyším hvizd pneumatik.

Vzduch je stále hustší, těžký jako olověná nábojnice, zavaluje mé plíce předtuchou divoké letní bouřky. Trhám přezrálý klas a loupu jej jako banán…nebo snad…jak je to dlouho, kdy jsem s někým spala? Na tváři cítím chladné doteky slz. Slz, které se mísí s prvními kapkami deště a mně se nechce domů…jako bych to tam nenáviděla. Zároveň se toužím domů rozběhnout.

Pondělí 21. srpna

Ráno

Vstanu a ztěžklou hlavu otáčím směrem k oknu. Za polorozpadlou zdí vyčnívá vršek kontejnerů. Hnědá rakev bioodpadu jako vždy přetéká. Zrovna včera tam soused odnesl zbytky z grilovačky. Všechno to dobré maso hodil na vrchol kazící se pyramidy. S radostí, se zadostiučiněním. A přitom by se ještě ty kotlety daly obrat…přitom je ještě někdo obere. Jak já toho fracka nesnáším. Kdyby žila tvoje matka, Denisi!

Stále svírám v dlani utrženou kukuřici. Její vlásky mě jemně šimrají na klíční kosti. Evokuje to ve mně pocit blízkosti někoho druhého. Zavírám oči, ale probouzí mě volání.

Vstanu, opláchnu se v děravém lavoru a vyjdu na zahradu. Dům ještě nespadl!? Překvapená kynu na pozdrav „Teplákovi“, který právě odchází na vlak. Blanka cosi mumlá o romantice, je vytlemená a jako vždycky trůní na svém plastovém křesle, kolem sebe tucet poházených flašek, a zapaluje jednu za druhou.

Když mě po měsících vandrování městem včele úklidové čety konečně propustili, sekla jsem hned i s tou příšernou terapií a vrátila jsem se na venkov. Narazila jsem tu na tři zhýralce. Jsou to problémové násosky, nicméně Teplák, náš mecenáš, zdědil chalupu po dědovi, a když není zrovna v lihu, dělá dokonce na pile. Za směšný příspěvek nabídl útočiště páru nepřizpůsobivých důchodců i mně. Někde se začít musí. A když budu pít s mírou a když se mi ten dnešní pohovor podaří…

Hrkne ve mně! Neměla jsem si včera něco připravit? Nápad, nápad! Vybavuje se mi včerejší večer, postupně jako cibuli zbavuju vzpomínky všech těch nepohodlných slupek, abych dospěla k pálivému jádru pudla. Abych se rozplakala.

Už za hodinu a já nemám žádný článek, nic. Hledám inspiraci na plastovém trůně, přichází opilá Blanka, její deprimující poznámky mě štvou, hádáme se, shazuje mě, utíkám.

Před očima vidím celý včerejšek. Denis - jde kolem mě a shazuje kotlety do kontejneru, a přitom ví, že už jsem maso nejedla celé týdny. S tebou, to s tebou jsem spala naposled, ty hyeno! A pak ony - jak si na mě ukazují ty nafintěné Nanynky. Každá v jedné ruce kočárek, v druhé recept na rodinnou pohodu, ale přesto si najdou volný ukazováček pro ztracenou existenci. To jsem jim byla ve škole dobrá, když opisovaly úkoly. K čertu s nimi!

Pole - těžký vzduch, hromy. Teplák mě nese pod střechu, zpátky do té jeho barabizny, zatímco já pláču a prosím ho, aby mě vzal k našim, že chci domů. Nemůže můj záchvat uklidnit, ale nakonec přeci usínám. Poprvé jsem bouřku prospala, bez paniky, bez panáka.

Nemám kocovinu, ale nemám taky ani řádku. Jen strach. A všechno víno vychlastala ta kráva Blanka.

Rozběhnu se bezmyšlenkovitě ke krámu. Nemám ani vindru. Vzlykám. Je chladno, poslední teplý den včera skončil a mě napadá děsivá věc. Když je hlídací pes na pile, já tam přeci půjdu. Třeba jen mlčky projdu kolem. Jen se podívám na ty dokonalé záhonky!

Opravdu nebudu nic chtít. Nic si nevezmu! Ani potají, slibuju! Beztak už jste vyměnili zámky, ne? A neřeknu jedno křivé slovo. Teda, pokud nevytáhnete ten soudní zákaz. S tím můžete jít do hajzlu! Tam to ale nejspíš všechno končí!

Jak tu tak sedím v aleji, vzpomínám, jak dlouhá bývala řada dubů kdysi. Kolik mrtvých duší nechal starosta za sebou. Proč, když zmizelo tolik dobrého, proč já tu ještě kořením?

Pondělí 22. srpna

Večer

zpravodajství

Dnes v dopoledních hodinách došlo na železniční trati v Levé vsi k tragické události. Čtyřicetiletá žena tam podle svědků vstoupila přímo pod kola jedoucího vlaku. Svým zraněním na místě podlehla. Cizí zavinění kriminalisté vyloučili. Případ dále řeší jako sebevraždu.

Podle důvěrných zdrojů se jednalo o rodačku ze sousední Pravé vsi, jejíž život postihla série nešťastných událostí. Ty pak vyústily v silný problém s alkoholem, žena byla rovněž stíhána za krádeže a obtěžování a nakonec došlo i na soudní zákaz styku s rodinou, s nímž se vyrovnávala jen velmi neochotně.

„Mezi typické příznaky spojenými s alkoholismem patří zvýšená agresivita, sebelítost, bezdůvodné námitky proti členům rodiny, lhaní, pokles sexuálního pudu, styk s morálně deprimovanými osobami, ztráta přátel a rovněž sebepoškozováním," popisují problematiku odborníci.